

# Kirken skal give mening for flere

Af Jens Andersen, Menighedsrådsformand for Vesterbro Sogn

10 år er ingen alder i kirkeligt perspektiv, men det er alligevel værd at markere, at Vesterbro Sogn nu kan fejre 10-års jubilæum som ét sogn. Vesterbro Sogn blev officielt dannet ved sammenlægning af de otte tidligere sogne i 2012 efter et fireårigt forsøg, og blev set som lidt af et eksperiment i det kirkelige landskab, hvilket det bestemt også var og stadig er. Som landets største sogn med ca. 45.000 indbyggere, hvoraf ca. 23.000 er medlemmer, med syv kirker, 14 præster og flere end 45 kirkefunktionærer ledet af ét menighedsråd og med professionel daglig ledelse og egen kommunikationsafdeling, skal man se mod udlandet for at finde noget, der minder om i størrelse og organisation.

Formålet med sammenlægningen var at styrke kirkelivet og række ud til flere med mere målrettede og mere mangfoldige kirkelige aktiviteter. Hvis der kun er én kirke i sognet, skal den kunne det hele, men ved at blive ét sogn med syv kirker, kunne den enkelte kirke og præst løses fra visse forpligtelser og specialisere sig i andre. Det har vi nu praktiseret i ti år.

Den mest markante profilkirke er ungdomskirken uKirke, den tidligere Gethsemane Kirke, som var i fare for at lukke som følge af de krav om kirkelukninger, der bølgede gennem Københavns Stift i de år. Men menighedsrådet så mulighederne for en ny funktion og etablerede kirken som ungdomskirke, helt på de unges egne præmisser. Uden forpligtelse til gudstjenester og andre kirkelige handlinger men med et dogme om, at alle aktiviteter skal drives af de unge selv. Ungdomspræsten og de øvrige ansatte hjælper kun det på vej, som de unge selv skaber. Det seneste er, at de unge nu efterspørger gudstjenester om søndagen, og det er de – sammen med ungdomspræsten og gadepræsten – ved at finde en ny form på.

Mariakirken var længe før sammenlægningen hjemsted for Mariatjenesten. De sidste ti år er kirkens sociale profil udviklet med nødherberg for hjemløse om vinteren, maduddeling og et bredere fokus på kirkens bidrag til sociale etik – med udgangspunkt i udfordringerne i den hårde del af Istedgade.

Sct. Matthæus Kirke, der er den største af Vesterbrokirkerne og har de fleste kirkelige handlinger, har skabt en profil med ro, tro og eftertanke, der bl.a. udfolder et kontemplativt spor gennem koncerter, gudstjenester, mindfulness og retræter.

Enghave Kirke har et særligt arbejde for seniorer, huser sognets Børne- og Ungdomskor og har højprofilerede Bach-kantater.

I Kristkirken er et særligt fokus på børn fra babysalmesang til konfirmation.

I Eliaskirken bruges jazz som kirkemusik, gudstjenesterne holdes søndag eftermiddag og tirsdag ved fyraften, kirken er ramme for ugentlige debatter om mening, tro og etik, og senest er kirken også blev hjemsted for den engelsksprogede menighed i Folkekirken for Internationals. Apostelkirken har fokus på det tværkulturelle arbejde med en stor farsi-talende menighed, som måske snart får egen præst, og kulturcafé for kvarterets indvandrerkvinder. Kirken er desuden kendetegnet af en konservativ teologi, som udgør et mindretal i sognet, men som menighedsrådet lægger vægt på også at give plads til. Sidst, men aldrig mindst, har vi gadepræsten Liane Dambo, der farverigt og favnende rækker ud efter dem, der ikke søger kirken. Alle sognets 14 præster har, udover de basale præsteopgaver, også særlige opgaver, som er med til at sikre en bredt favnende kirke og tid til at udvikle profilen i den enkelte kirke og omkring den enkelte præst. Desuden går det musikpædagogiske arbejde på tværs af flere kirker, så vi har et samspil af tilbud til babyer og deres forældre.

Generation uKirke er gennem de sidste 10 år blevet rigtig voksen, og det afføder et nyt behov for et kirkeligt tilbud, der lægger sig i forlængelse af livet i uKirke for aldersgruppen 25-35 år. Det arbejder har vi lige sat i gang.

Vi har igennem de 10 år afprøvet mange nye tiltag – forskellige aktiviteter og måder at kommunikere på. Ikke alt har været en succes, og der er også en del aktiviteter, som er lukket ned igen. Vi har på mange måder betrådt nyt land, turdet eksperimentere, fejle og prøve igen. Der har gennem de 10 år været et stort antal ansatte, præster, menighedsrådsmedlemmer og frivillige, som har lagt en kæmpe indsats i at række evangeliet ud til flere på et utal af måder.

Med etablering af Vesterbro Sogn fulgte også beslutningen om at lukke to kirker. Det var en svær beslutning. Kirkerne havde i generationer haft stor betydning i mange menneskers liv som meget mere end bygninger, men beslutningen betød, at menighedsrådet kunne kanalisere penge fra bygningsdrift til kirkelige aktiviteter. Vesterbro Sogn har i dag økonomi og personale til at realisere projekter, som ikke kunne bæres af én kirke alene, og det har – ud over styrkelse af kirkelige aktiviteter og kommunikation – givet mulighed for at ansætte en professionel ledelse, som tager hånd om de ansattes forhold og andre administrative opgaver, der ellers ville ligge hos frivillige i et menighedsråd. Det er godt for de ansattes arbejdsmiljø, og betyder samtidig at menighedsrådet kan koncentrere sig om at skabe og udvikle kirkeliv. Vi har skabt en struktur, hvor de to ledelsesstrenger i folkekirken mødes, og på den måde har vi organiseret os ud af folkekirkens iboende strukturelle udfordringer i krydsfeltet mellem præster, funktionærer og menighedsrådets valgte medlemmer.

10 år er måske nok ingen alder i et kirkeligt perspektiv, men på Vesterbro virker det alligevel som en markant begivenhed, når vi på fredag den 2. december vil fejre det kirkelige fællesskab ved en Festgudstjeneste. I de næste 10 år skal vi ikke nødvendigvis udvide vores aktivitetsniveau, men jeg ønsker, at vi fortsat kan udvikle menighedsrådets mission om at bidrage til, "at kristendommen fremstår som

relevant for stadig flere og tilbyder kirkelige aktiviteter, som er attraktive og giver mening for flere". Vi er kommet langt med det, men vi skal videre!

Jeg ønsker, at vi gør endnu mere for at komme i kontakt med børnefamilierne, bl.a. ved at være tilgængelig på de tidspunkter der passer i børnefamiliernes liv – med målrettede kirkelige tilbud af høj kvalitet. Med en dåbsprocent omkring 33, som nu er stabiliseret efter mange års fald, er der stadig stort potentiale til at blive bedre til at være kirke for børn. Jeg har en ambition om, at vi som sogn skal være et fyrtårn ift. kirkeligt familiararbejde. Vi har med ungdomskirken, alternative gudstjenester, foredragsvirksomhed og deltagelse i events som Distortion, Pride mv. taget vigtige initiativer for at vise kirkens relevans for unge voksne. Men vi skal sammen med de unge vokse fortsat afsøge, hvad der skal til for at den gruppe i endnu højere grad får lyst til bruge kirken.

På Vesterbro er ca. 7000 af vores indbyggere udenlandske statsborgere. Det er en del af forklaringen på medlemsprocenten på 55. Jeg mener, at folkekirken har en vigtig rolle i også at være kirke for dem. Endelig vil jeg nævne kirkes sociale arbejde, som et område hvor jeg mener, vi kan gøre mere. Indsatsen skal ikke alene rettes mod de mest udsatte – og dem er der mange af som færdes på Vesterbro – men også mod den knap så synlige nød, som f.eks. skyldes ensomhed, børns manglende voksenkontakt eller det økonomiske pres, som inflationen lægger på mennesker med små indkomster.

Der er således rigeligt, vi kan arbejde videre med i de kommende år. Jeg håber, at de gode erfaringer vi har gjort os, kan være til inspiration for andre.